

כ"ב מנחם אב ה'תשע"ח 3.8.18

מגזין מס' 488

ערב שבת פרשת עקב/מברכים חודש אלול

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החייב כספך

"מבשרך לא תתעלם" - תקן עצמך תחילה

אנחנו מסוגלים לדבר על בעיותינו האישיות רק לאחר שבאמת התגברנו עליהן במקצת בעבודתנו הפנימית. אבל כל עוד מדממים פצעינו כי עדיין שותתים הם - קשה לנו מאד לדבר עליהם, אפילו לא בדרך של המתקה, כי אם רק אודות פצעייהם הפתוחים של אחרים...

וכמאמר אחד מחכמי ישראל בדורות האחרונים: ...הלואי אתקן מעט את עצמי... שאזי, יועיל הדבר בדרך ממילא לענין השפעה חיובית גם על סביבתי, כי הרי אין השפעה כהשפעתו של המתייגע לשמש בעצמו דוגמה חיה לערכיו!

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

סדנאות תניא גם ברמת גן וברחובות - פרטים בעמוד הבא.

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתיה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

לוח שיסורים

המסע של עצם הנשמה מתחיל...
 'כשהניגון פוגש את תורת הסוד'

4 מפגשים מיוחדים להכרת הכוחות העצומים שטמונים בנו
 והשימוש הנכון בהם להגשמת המשמעות האמיתית של חיינו.

עם הרב יאיר כלב
 מרצה מפורסם בארץ ובעולם בתורת הנפש יוצר מוזיקאלי, נגן ומלחין.

יום שלישי 21:00 | 24.7.18 | הרצל 196 רחובות
לפרטים והרשמה: יונתן - 054-3115770

ואחכים לכם עם אצאית, בירוג ונאצ'וים

המפגש מלווה בניגונים מעולמות עליונים
 (חווייה מובטחת :)

תניא
 תורת הנפש היהודית
 המסע המופלא פנימה

סדנא עיונית ומעשית עם הרב
יאיר כלב
 חברים * מוסיקה * נשמה

20:30 **ה'י** **באילוק 18**
רחת גן

לגברים ונשים • כניסה: 35 ש"ח

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

שבת מברכים חודש אלול

בשבת שלפני ראש חודש, מודיעים בבית הכנסת ברוב עם אודות היום, השעה והרגע המדויק בו חל מולד הלבנה ובאיזה יום יחול ראש החודש. בשבת זו, פרשת 'עקב', מכריזים: המולד יהיה במוצאי שבת קודש, שעה 7:33 9 חלקים. ראש חודש אלול ביום השבת וביום הראשון הבא עלינו לטובה. לאחר מכן, בעומדו עם ספר התורה בידי, מברך שליח הציבור את נוסח ברכת החודש, ומיחל עם הציבור כולו שהחודש הבא עלינו לטובה יהיה מבורך בגשמיות וברוחניות.

כתוב בפתק: על כמה יהודים פעלת שישתדלו לומר את כל התהילים בשבת מברכים?"
מתברכים כל הימים

כידוע, מן השבת, יום המנוחה וההתעלות, מתברכים כל ימות השבוע - הן הימים שלפניה והן אלה שלאחריה. הימים שקודם השבת הינם ימי הכנה לשבת, ועל הימים שלאחריה נמשכת השראתה. אמנם בשבת זו, בה מברכים החודש, נוספת מעלה יתירה - ממנה מתברך ראש החודש (הכולל את כל ימות החודש הבאים עלינו לטובה), על מועדיו והימים המיוחדים שבו.

בשבת זו, לאחר תפילת שחרית נוהגים להתוועד, שבת אחים גם יחד, כדי להכין ולעורר עצמנו להכנס לימי החודש הבא בשמחה ובטוב לבב מתוך הוספה בעניני נר מצוה ותורה אור.

אמירת תהילים בציבור

בשבת זו, השכם בבוקר, מתקבצים בבית הכנסת לאמירת כל ספר תהילים בציבור. אחרי אמירת התהילים יאמר 'קדיש יתום' מי שהוריו אינם בין החיים. ואם יש אזכרה או אבל ('חיוב') - יאמרו קדיש אחר כל ספר, ויאמרו תחילה ה'יהי רצון' המיוחד שאחרי כל ספר וספר. אחרי כן נוהגים ללמוד מאמר חסידות שיהיה מובן לכל, ולאחר הלימוד מתפללים תפילת שחרית.

אודות אמירת תהילים בציבור בשבת מברכים אמר אדמו"ר הרי"צ: "דבר אמירת תהילים האמור, אינו שייך לאיזה נוסח... ומצד אהבת ישראל... עלינו להשתדל בכל מיני השתדלות, אשר יוקבע בכל הבתי כנסיות באיזה נוסח שיהיה".

והוסיף על כך הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו: "כשיבוא משיח, לא ידע שום 'קונצים' אלא ידרוש..."

להלן הימים המיוחדים שבחודש אלול, אודות חלקם נרחיב את הדיבור לכשיהיו סמוכים יותר:

כ"ט אלול - יום הולדת אדמו"ר הצמח צדק, דור שלישי לנשיאי חב"ד (נכדו של אדמו"ר הזקן בעל התניא והשולחן ערוך).

ב' אלול - תחילת ימי הסליחות למנהג הספרדים.
ח"י אלול - יום הולדת 'שני המאורות הגדולים' - הבעל שם טוב ואדמו"ר הזקן.

אלול - חודש המאסף כהכנה לגאולה

ענינו של חודש אלול

חודש אלול הוא חודש חשבון הנפש והתשובה. בחודש זה, האחרון לחודשי השנה, ראוי לערוך בו מעין סיכום ומאזן להתנהלותנו במהלך השנה העוברת. ימים אלה, המסוגלים לתיקון והשלמה, מהווים גם ימי הכנה לשנה החדשה הבאה עלינו לטובה. להלן חמשת עיקרי העבודה הרוחנית המרומזים בראשי התיבות 'אלול' (כמה פסוקים שכל אחד מהם מציין סוג מיוחד בעבודת ה').

התשובה - המפתח הכללי

עבודת ה' הראשונה היא התשובה. הדבר

מרומז בפסוק: "ומל ה' אלוקיך את לבבך ואת לבב זרעך" (ראשי תיבות 'אלול'). מילת הלב - פעולת הסרת ה'ערלה' (אטימות הלב) המסתירה את האהבה הטבעית שביהודי לקב"ה - היא עבודת התשובה. לאחר שהאדם מ'ל' את אטימות לבו ופותח פנימיות נפשו לעבודת ה', מגיע שלב הירידה לפרטים. עבודת ה' מתחלקת לשלושת העמודים שעליהם העולם עומד - תורה, עבודה (תפילה) וגמילות חסדים.

שלושת הקווים בעבודת ה'

בחודש אלול, חודש המאסף, על האדם להתחזק בשלושת הקווים - תורה, תפילה וגמילות חסדים, לתקן ולהשלים את הדורש תיקון והשלמה בעבודת השנה החולפת.

ענין לימוד התורה מרומז בפסוק המדבר בענין ערי

מקלט: "אנה לידו ושמתי לך" (ראשי תיבות 'אלול'). התורה אף היא בבחינת 'מקלט' כפי שנאמר: "דברי תורה קולטין", שכן עבודת עסק התורה מגינה על האדם מפני יצר הרע.

ענינה של התפילה מרומז בפסוק "אני לדודי ודודי לי" (ראשי תיבות 'אלול'). מהות התפילה היא עבודת התקשרות האדם לקב"ה מתוך אהבה. התקשרות זו מתבטאת בפסוק המציין את ההתחברות בין 'אני' (האדם) ל'דודי' (הקב"ה).

ענין גמילות חסדים מרומז בפסוק "איש לרעהו ומתנות לאביונים" (ראשי תיבות 'אלול').

החירות לעבוד את ה'

אולם כדי שעבודת התשובה וחיזוק שלושת הקווים האמורים תזכה להצלחה, יש צורך בגאולה מכל הדברים המפריעים והמבלבלים. יהודי צריך להתייבב בתחושה של גאולה - שהוא בן חורין לעבוד את ה' ושאינ לגביו שום ערך וממשות לכל הפרעות למיניהן.

ומעבודה זו של היחיד היוצא מכל מדידה והגבלה, באה גם הגאולה המרומזת אף היא במילה אלול: "אשירה לה" ויאמרו לאמר" (ראשי תיבות 'אלול'). בפסוק זה הנאמר בשירת הים, מרומזת השירה העתידית שישיר עם ישראל בגאולה (הכללית) האמיתית והשלימה. רגש הגאולה (החירות לעבוד את ה') שיהודי חש עוד בימי הגלות האחרונים, הוא בבחינת הכנה ושער לבואה של הגאולה עצמה, בקרוב ממש.

(מעובד מתוך הספר "שולחן שבת",

על פי לקוטי שיחות כרך כ"ט)

הסיפור השבועי

"לחיים, רבי!"

בדברי תורה, ובין השניים החל שיח שנעשה נלהב מרגע לרגע. הדיבורים הקולניים משכו את תשומת לב שאר העומדים בתור. הרבנית חששה מכך ופנתה אל האיש בבקשה להנמיך את קולו. "יש כאן 'עין רואה ואוזן שומעת'", רמזה.

"המשטרה החשאית", ענה האיש נחרצות, "אינה 'בעלת הבית' שלי. מי ששלח אותי לכאן הוא הקב"ה".

לזמן מה הצטרפו אל האיש אשתו ובנו הצעיר. הבן הועסק כשוליה אצל סנדלר בכפר סמוך, והפרוטות שהשתכר הקלו מעט את מצבם הכלכלי של הוריו. לאחר זמן נשברה האשה. בעלה כבר היה חולה, והיא נטשה אותו וחזרה עם בנם לביתם.

היהודי נותר בודד ועזוב. רבי לוי יצחק חש רחמים על האיש, אסף את כוחותיו הדלים וצעד חמישה קילומטרים כדי לבקרו. שם גילה שמצבו הבריאותי הורע מאוד. הוא שוחח עם הרופאים, אחד מהם גולה בעצמו, ודיבר אל ליבם לטפל היטב בחולה האומלל.

אלא שבתוך ימים השיב היהודי את נשמתו לבוראה. עכשיו החל רבי לוי יצחק לפעול להבאתו לקבר ישראל. ראשית שוב צעד אל בית הרפואה, ושם הצליח להשיג את הבטחת הרופא להחזיק את גופת הנפטר שלושה ימים.

בית עלמין יהודי לא היה במקום, ורבי לוי יצחק החל להוגיע את מוחו במחשבה כיצד לקבור את האיש. מובן שמעשה כזה היה כרוך בעבירה על החוק, במיוחד ל'עברייני' גולה הנתון למעקב.

רבי לוי יצחק לא נרתע. הוא הלך לדואר ושיגר מברק לקהילה היהודית הקטנה שבעיירה קזיל אורדה. הוא

הידיעה התקבלה כבשורה מרנינה בלבו של רבי לוי יצחק שניאורסון, רבה של העיר יקטרינוסלב (כיום דנייפרופטרובסק) שבאוקראינה, אביו של הרבי מליובאוויטש. הוא שהה בגלות קשה בצ'יאלי הרחוקה, לאחר שנעצר בידי המשטרה החשאית הרוסית בשנת תרצ"ט (1939), בעוון קיום היהדות, ונגזרו עליו חמש שנות הגליה.

תנאי החיים של הרב, ולאחר מכן של רעייתו, הרבנית חנה, שהצטרפה אליו, היו קשים מנשוא. הם שהו בכפר מבודד ולא מפותח, ונאסר עליו לצאת מתחומו. הם סבלו מפגעי מזג האוויר הקיצוני ומרעב. אט אט הורע מצב בריאותו של הרב. גופו נעשה כחוש ופניו חיוורים. אך רוחו היתה איתנה. הוא עשה ככל יכולתו לחזק את היהודים המעטים שהיו במקום ולעודד את רוחם במצבם הקשה.

זה היה בחורף תש"ג (1943). גלי קור קשים פקדו את האזור. אלה הצטרפו לרעב המתמיד שהציק לכול והפיל חללים רבים. מחלת טיפוס התפשטה ועשתה שמות בקרב הגולים. מדי יום נודע על עוד גולים שנפחו את נשמתם בייסורים קשים.

אחד ממכריהם של רבי לוי יצחק והרבנית היה יהודי מהעיר פולטווה שבאוקראינה, שאף הוא הוגלה בעוון הפצת יהדות. 'חטאו' היה – שיעור יומי ב'עין יעקב' שמסר בבית הכנסת שבעירו. דיי היה בכך להאשימו. בצ'יאלי הורע מצבו. האיש כמעט גווע ברעב, ונאלץ לפשוט יד ולבקש נדבות מיהודים ומלא יהודים.

יום אחד פגשו אותו רבי לוי יצחק ורעייתו בתור לחלוקת לחם. הרב שמח על ההזדמנות לשוחח עם יהודי

להסתלק מהמקום, כדי שנוכחותו החשודה לא תשבש את המשימה.

אחר הצהריים נכנסו שני היהודים לביתם של הרב והרבנית. פניהם נהרו באושר. "תודה, רבי, שזיכית אותנו במצוה היקרה!", הודו נרגשות לרבי לוי יצחק. המשימה הוכתרה בהצלחה. היהודי הגולה בערבות קזחסטן בא למנוחת עולמים בקבר ישראל.

עיני איש החברה קדישא נצצו בהתלהבות של קדושה. הוא ביקש לבטא את המיית לבו, אך בורותו עמדה לו לרועץ. בסופו של דבר לחץ את ידו של רבי לוי יצחק בחוזקה, והסתפק במילים היחידות שידע בלשון הקודש: "לחיים, רבי!".

רבי לוי יצחק עצמו נפל למשכב, ולאחר ייסורי גוף ונפש קשים השיב את נשמתו הטהורה ליוצרה בכ' במנחם אב תש"ד (1944).

(על-פי יומנה של הרבנית חנה שניאורסון נ"ע)

(מתוך העלון השבועי שיחת השבוע)

ביקש לשלוח נציג כדי לטפל בקבורת היהודי. מטעמי זהירות ציין את שמו הפרטי בלבד וקיווה שהמסר יובן.

למחרת בא השליח מקזיל אורדה - רב המקום בכבודו ובעצמו. הוא היה יהודי בוכרי, שבשעות היום צחצח נעליים לפרנסתו ובערב חלק עם בני הקהילה את הידע המועט שהיה לו. ליווה אותו איש החברה קדישא, יהודי קזחי גדול גוף, שלא ידע לקרוא לשון הקודש, אך היה ירא שמים גדול.

השניים היו מצוידים בכל הדרוש: בד פשתן לתכריכים וקרשים לארון קבורה. ה'גבאי' סיפר שבנו קצין בצבא, וסיפק לו את החומרים היקרים. הם ביקשו מרבי לוי יצחק הוראות כיצד לנהוג.

תחילה פנו לבית הרפואה, כדי לברר שאכן המת לא נמסר לקבורה. "אם הבטחתי דבר מה לשניאורסון", אמר הרופא, "לא אפר את הבטחתי!".

הם יצאו אל השדה, למצוא חלקת אדמה מתאימה לקבר. כשאיתרו את מבוקשם הלך רבי לוי יצחק לבית הרפואה לבקש 'מחילה' מהנפטר, ולאחר מכן מיהר

התחדשנו!

בוטאו לבקר
באתר האשודרג
www.tanyaor.com

"זאת התורה אדם" (במדבר יט' ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת עקב

מסעות ישראל במדבר כאל נסיון מאת ה' שנועד לבחון את אמונת העם באלוקיו. העם מיטלטל בין קצוות – מחד מועקת שממון המדבר וסכנותיו, ומאידך עמידה אל מול נוכחות אלוקית מוחשית המתגלה להם בניסים גלויים המלווים את העם בדרכו אל הארץ המובטחת, ארץ זבת חלב ודבש.

משה מפרט את השפע והברכה שיזכו להם בארץ המובטחת ומזהיר מפני תחושת 'כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה'. באשר גבהות הלב מביאה להתנכרות לה' מקור השפע והברכה, וממילא לחלישות באמונה המובילה לאבדון.

השתלשלות האירועים במדבר

משה מודיע לבני ישראל כי הצלחתם בכיבוש הארץ לא תבוא בשל מעשיהם הטובים, כי אם (בזכות הברית שכרת ה' עם האבות וכן) בשל רשעת העמים יושבי הארץ שהביאה לנישולם מאדמתם.

על מנת להדגיש ולחזק הענין, מזכיר משה את קשיות עורף העם וחטאיו (לאורך כל ימי מנהיגותו) למן יציאת מצרים. את חטא העגל, שעה שהוא, משה, עלה אל האלוקים לקבל את הלוחות, ואת תחנונו לפני ה' להשיב כעסו מעליהם. עוד מפרט משה את חטאי העם שעה שחלקו עליו ונתאו לבשר, ואת חטא המרגלים שגרם להארכת נדודיהם במדבר ארבעים שנה.

כמו כן מזכיר הוא את שבירת הלוחות בשל חטא העגל,

ברכת ה' בשכר שמירת התורה וקיום המצוות

משה ממשיך קודם פטירתו בדברי הסיכום והאזהרה לבני ישראל לפני כניסתם לארץ: הקב"ה מבטיח כי שמירת התורה ומצוותיה תביא לקיום בריתו עם האבות ולברכת ה' לעם ישראל בכל טוב: בבנים ובני בנים; ביבולים חקלאיים; בצאן ובבקר; בכבוד ובגדולה בין העמים; בבריאות ובשליטה על כל האויבים שמסביב.

להאמין ביכולת ה'

משה מכין תרופה כנגד מורך הלב שיפול בלב העם: "כי תאמר בלבבך, רבים הגויים האלה ממני, איכה אוכל להורישם?" בכל עת שיעלה בהם חשש זה, אומר משה, עליהם לזכור את האותות והמופתים שעשה להם ה' במצרים ובמדבר ויתחזקו באמונתם גם עתה ביכולת האלוקית.

ובאשר לכיבוש הארץ, מוסיף הוא ואומר, הרי שהדבר יתבצע אט אט ובשלבים, שהרי באם תתפנה הארץ בבת אחת מיושביה עלול הדבר להופכה למקום שומם השורץ חיות רעות. וחוזר משה ומזהירם אשר עם התנחלותם בארץ, מחוייבים הם לבער ממנה את תרבות הגויים יושבי הארץ וסביבתה ולנתץ כליל את אליליהם.

מבחני העבר ונסיונות העתיד

וחוזרים ועולים בדברי משה הענינים הבאים: ירושת הארץ המובטחת, האזהרה אודות קיום ושמירת המצוות וכן זכרון חטאי העם במדבר. משה מתייחס לטורח

שעל כן ציוהו ה' לפסול שני לוחות אבנים ('הלוחות השניים'), עליהם כתב ה' בפעם השניה את 'עשרת הדברות'. לוחות אלה הונחו למשמרת בארון עץ השיטים. עוד מזכיר משה את הסתלקות אהרן אחיו הכהן הגדול, את מינוי בנו אלעזר לכהן תחתיו ואת בחירת שבט לוי לשרת בקודש, מינוי לדורות.

בזכות ברית אבות

למרות כל חטאי העם אין ה' מפר את בריתו עם האבות. אלא שמכל מקום שב הוא ומבקש מבניו כי ישמרו גם הם מצידם את הברית על ידי דבקותם בתורה ובדרכי ה'. שוב מזכיר משה את החסד הגדול שעשה ה' עם בני ישראל כשהוציאם ממצרים, את נפלאותיו עמם במדבר ואת ירושת הארץ הטובה שיעניק להם בזכות ברית אבות.

בין דבריו אודות הברכה שתחול עליהם בזכות הנהגתם הטובה, אומר משה את פרשת "והיה אם שמוע תשמעו" (היא הפרשה השנייה של 'קריאת שמע'). בפרשה זו מוזכרות: החובה לאהוב את ה'; לעובדו ע"ש; שמירת חוקיו, משפטיו ומצוותיו בכל לב ובמסירות נפש; ההבטחה אשר קיום הדבר על ידם יביא לברכת מטר השמים וברכת הארץ; והאזהרה שבאם לאו - יפגע בהם חרון אף ה' ותיעצר השפעת הברכה בעבורם.

גם בפרשה זו, כהמשך לפרשה הראשונה של קריאת שמע, מוזכרים בני ישראל אודות לימוד התורה, קיום מצוות תפילין, חינוך ילדיהם בדרך התורה וקיום מצוות מזוזה. בסיום הפרשה, שוב מוזכרת ההבטחה אשר בקיום כל אלה יזכו לאריכות ימים על אדמת הארץ המובטחת מתוך שלום ובטחון.

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

פרוייקט העלאת ספר ה'תניא' לרשת היוטיוב כרוך בהוצאות גדולות, להפצת המעיינות ולמען זיכוי הרבים. **ונמחה "היוג - חזקוה ונעמה רבדות" ערוכה עת הוצרה ונלרו**

למעלה ממילוי חובה

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

זה, בפרשת בחוקותי, כאשר עם ישראל עובד את ה' למעלה מכפי שהוא מצווה, הוא זוכה לשכר שלמעלה מגדרי הטבע, בבחינת "מידה כנגד מידה".

חשיבות היגיעה

מכאן יש להפיק הוראה בעבודת ה': אנו רואים את גודלה וחשיבותה של היגיעה בענייני התורה והמצוות. לא דיי שיהודי לומד תורה ומקיים מצוות, אלא הדברים צריכים להיעשות מתוך עמל ויגיעה, למעלה מהמידה והגדרים של טבעו, אפילו של טבע הנפש האלוקית.

יכול יהודי לטעון: הוא אינו רואה הכרח בעבודת שלמעלה מטבעו. לדעתו הוא כבר מסור ונתון לעבודת ה', וטבעו כבר מושך אותו לענייני התורה והמצוות. למה אפוא הוא מוכרח לשבור את הטבע (וההרגלים) של הנפש האלוקית?

שפע ללא מידה

על כך משיבים לו: יהודי נדרש לעבוד את ה' "בכל מאוּדך", למעלה מהמידה המתחייבת מצד טבעו. כל עוד היהודי עובד את הקב"ה על פי טבעו וגדריו, אין אנו יכולים להיות בטוחים שיתמיד בכך, ונדרשת אזהרה "הישמרו לכם פן יפתה לבבכם". זאת ועוד: עבודה כזאת מכונה "לא עבדו", ו"אין ישראל עושין רצונו של מקום". לעומת זה, על ידי עבודה בבחינת "בכל מאוּדך" מקבלים את השפע האלוקי מלמעלה בלי מדידות והגבלות, ועד שאפילו דברים שהם הפך הברכה מתהפכים לטוב ולברכה.

(מתוך הספר 'שולחן שבת')

על פי 'ליקוטי שיחות' כרך יט)

בפרשת "והיה אם שמוע תשמעו", המופיעה בפרשתנו, מצויין השכר שנותן הקב"ה על קיום המצוות – "ונתתי מטר ארצכם בעתו". שכר מעין זה הובטח גם בפרשת בחוקותי: "ונתתי גשמיכם בעתם". אולם יש הבדל בין שתי הבטחות השכר הללו: בפרשתנו מסביר רש"י כי ירידת הגשם "בעתו" משמעותו – "בלילות", שלא יטריחו אתכם". לעומת זאת, בפרשת בחוקותי הוא מסביר שהכוונה היא ל"בשעה שאין דרך בני אדם לצאת, כגון בלילי שבתות".

כשהגשם יורד בלילה, יש כאן ברכה לבני האדם, שאינם מופרעים על ידי הגשם, אבל עדיין זו ברכה בתוך גדרי הטבע; אולם כשהגשם יורד רק בלילות שבת, ובכל זאת הוא מספיק לכל הצרכים – זו ברכה שלמעלה מדרך הטבע. ואכן, בפרשת בחוקותי מפורטות עוד ברכות שהן למעלה מגדרי הטבע.

מידה כנגד מידה

ההבדל הזה נובע מהשוני בעבודת ה' בשתי הפרשיות הללו. בפרשתנו אכן מדובר על "אם שמוע תשמעו אל מצוותי", כאשר עם ישראל ממלא את רצון ה', אבל הוא מסתפק בקיום חובותיו בלבד, ואילו בפרשת בחוקותי מדובר על עמל תורה, יותר מכפי שהיהודי מצווה מצד גדרי מצוות לימוד התורה.

דבר זה נרמז בפירוש רש"י בפרשתנו: "עשיתם מה שעליכם, אף אני אעשה מה שעליי". כלומר, הקב"ה אומר לעם ישראל: אתם עובדים אותי כפי החובה המוטלת עליכם, אף אני אתן לכם את השפע והברכה שאני חייב לתת לכם, כפי שהם מדודים על פי גדרי הטבע. לעומת

חסידות על הפרשה עקב

אומר הרב המגיד: תפארת היא מיזוג של שתי מידות מנוגדות, חסד וגבורה. מיזוג זה אפשרי רק על ידי המשכת מדרגה נעלית ביותר (וכמו שני שרים המנגדים זה לזה, שבעומדם לפני המלך מתבטלים בפניו שניהם ממציאותם ויכולים להתחבר יחד), והמשכה זו נרמזת באות ו', המורה על המשכה מלמעלה למטה.

(מגיד דבריו ליעקב' (הוספות) סימן י"ג)

רמז לשלושת הגאולות דגן ותירוש ויצהר (יא,יד)

אמר הגאון המקובל רבי לוי יצחק, אביו של הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו, שבפסוק זה נרמזות שלושת הגאולות: חג הפסח, פורים וחנוכה.

דגן – חג הפסח. שכן גלות מצרים החלה בחלומו של יוסף "והנה אנחנו מאלמים אלומים" וזהו דגן. לאחר מכן ירדו בני יעקב למצרים לשבור בר – דגן. בני ישראל יצאו ממצרים כאשר "משארותם צרורות בשמלותם" – שוב דגן.

תירוש – פורים, שכן נס פורים אירע על ידי יין (ושתי נטרדה במשתה היין ובמקומה באה אסתר, וכן מפלת המן היתה במשתה היין שעשתה אסתר).

יצהר – חנוכה, שהרי נס חנוכה קשור בפך השמן.

(מפי השמועה)

מקור הכח האמיתי

**ארץ אשר אבניה ברזל (ח,ט)
אל תקרי אבניה אלא בוניה (תלמידי חכמים
מקיימי עולם בבנייניהו, רש"י במסכת תענית)**

כדי לבנות את ארץ ישראל יש צורך גם ב'ברזל' כפשוטו, היינו צבא ונשק שירתיעו את שונאי ישראל; אבל יש לזכור תמיד ש'ברזל' זה אינו אלא לבוש בדרך הטבע לכחנו האמיתי, לימוד ושמירת התורה.

(משיחת כ' מנחם אב תשל"ז)

המבטל עצמו לעיקר - ניצל מן הטפל מה ה' אלוקיך שואל מעמך (י,יב)

הקב"ה דורש מכל יהודי שיהיה בבחינת 'מה' וביטול, שאז (ממילא) לא יתאוה כלל לתענוגי העולם. וכמו שר גדול העומד לפני המלך, שמפני אימת המלך מתבטלת כל מציאותו, עד שגם אם יזדמן לו הגדול שבתענוגי העולם לא יתאוה אליו כלל.

(כתר שם טוב' עמ' נ"ו)

שלום בין הפכים הגדול הגיבור והנורא (י,יז)

הגדול – חסד; הגיבור – גבורה; והנורא – תפארת. מדוע נוספה אצל תפארת אות ו', "והנורא"?

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים שיעורים וניגונים

סדר התנ"ך

עזרה ראשונה לנפשו

תניא
מודעות
עמית
ביהדות

YouTube f

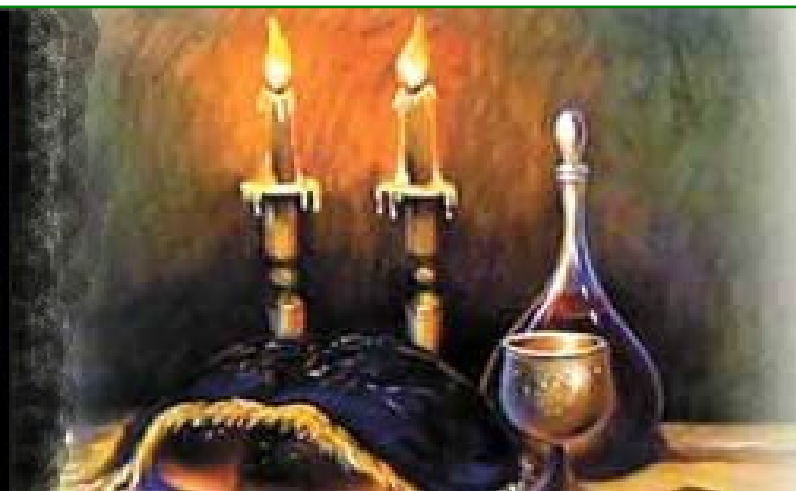
שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	כניסת השבת	עיר (שעון קי"ז)
20:13	18:59	י-ם
20:16	19:14	ת"א
20:17	19:07	חיפה
20:15	19:15	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון